

XXVI.

Sōĕt kĕ jĕ voĕî ě dĕz iĕs kĕkĕ chôz', 8 sōĕt kĕ nĕ voĕ-riĕn,
P̄r sĕrtĕin Vĭolĭn' ĭl tĕ rĕpōrtĕt ă mōĕ.

Sóote seroĕ, (tu me dis) sĭ le kroĕioĕ. Kar lez Aman- fōs
Ont de kĕtūme tɔɔrs feindre de tĕs kabemans.

5 Don- tŭ ne m'an kroĕ- pas ? Mōĕ donk ton Amant tu ne kroĕ- pas ?
Bĕlĕ ne m'an kroĕ-pas : Kroĕ Violĭne tez iĕs.

Kontre ma fass' aprōde ta fass' : ɛ l'aprōde de biĕn prĕs.
Sur mĕz iĕs tĕz-iĕs tiĕn atadhĕs ɛ fidĕs.

Bĕle, je puisse mĕrir, si sĕdĕin toĕ mĕme te vœiant

10 Dan mĕz iĕs, tu ne dis k'il te rapōrtet ă mōĕ.

S'ĕinsi le voĕs ɛ le sans, ă mez iĕs done vĭte le bĕzĕr
Biĕn mĕritĕ. Le donant ô bĕle di, je te kroĕ ·><·